

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.IX.20.871/2009/4.szám

A Magyar Köztársaság Nevében !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Kecskés Katalin ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Bihariné dr. Csánk Júlia által képviselt alperes ellen 10,432.202 Ft kártérítés megfizetése iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróságnál G.20.382/2006. szám alatt indult és másodfokon a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.279/2007/24. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.279/2007/24. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 306.750 (Háromszázhatezer-hétszázötven) forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az S. Textilipari Vállalat "fa" felszámolója az adós cég tulajdonában álló 6/A/1. és 6/A/2. helyrajzi számú ipartelep megjelölésű belterületi ingatlanok 5058/10.000-ed tulajdoni hányadát 1993-ban az S. M. Kft. részére, míg a szomszédos 3. hrsz-ú, működő üzemnek minősülő ún. pakura telepet 1994-ben a felperes részére értékesítette. A pakura telepen történt a pakura tüzelőanyag lefejtése és tárolása, melyből nyert gőzt a felperes elsősorban saját termeléséhez használta fel. Az S. Kft. által megvásárolt ipartelep megjelölésű ingatlanokat az alperes bérelte,

és azok fűtését is a felperes biztosította a bérelt ingatlan homlokzatán és tetőrészen kiépített pakura vezeték útján. 1995-ben az alperes az épületen átalakítási és javítási munkálatok végzését határozta el, és ennek során a peres felek eredménytelenül tárgyaltak egymással a pakura vezeték nyomvonalának áthelyezéséről. Ilyen előzmények után az alperes 1995. július 8-án a bérelt ingatlanon kiépített pakura és fűtőgőz vezetéket elvágta, majd elbontotta. Az ún. napi tárolótartályban lévő pakura csak 1995. augusztus 3-áig volt elegendő a felperes termeléséhez szükséges hőenergia biztosításához.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2.G.08-98-040083/81. számú közbenső ítéletében - melyet a Legfelsőbb Bíróság 2004. január 29-én meghozott határozatával helybenhagyott - megállapította, hogy az alperes a soproni 6. hrsz-ú ingatlanon kiépített pakura és fűtővezeték 1995. július 8-ai elvágásával és elbontásával a felperesnek okozott kárért kártérítési felelősséggel tartozik.

A felperes módosított keresetében kártérítés címén 10,432.200 Ft és ennek kamatai tekintetében kérte az alperes marasztalását az alábbiak szerint.

- 1,529.575 Ft és ennek 1995. augusztus 3-ától járó késedelmi kamatai megfizetésére azért kérte kötelezni az alperest, mert 1995. augusztus 3-ától 1995. augusztus 31-éig - amíg a termeléséhez szükséges energiát vásárlás útján pótolni nem tudta - termelése lecsökkent és ennek folytán jövedelem-kiesést szenvedett el.
- 4,650.000 Ft és ennek 1995. január 6-ától járó késedelmi kamataira azért tartott igényt, mert a vezeték elvágása miatt fel kellett újíttatnia használaton kívüli hőtáv vezetéket és 4,650.000 Ft-ot kellett ellenszolgáltatásként a vállalkozónak kifizetnie 1996. január 6-án.
- A vezeték elvágása miatt a vezetékhálózat 1,304.313 Ft összegű könyv szerinti értéke 0 értékűvé vált, ezért köteles az alperes 1,304.313 Ft és ennek 1995. július 3-ától járó kamatai megfizetésére.
- A felperes pakurás kazánjának 1998. január 26-áig volt üzemeltetési engedélye és ha a felperes eddig az időpontig nem a távfűtéses hőellátási módot, hanem a pakurást veszi igénybe, évi 1,220.000 Ft költséget takarít meg. Ezért azt kérte, hogy a bíróság költségkülönbözlet címén 2,948.314 Ft és ennek 1995. szeptember 1-jétől 1998. január 26-ig járó késedelmi kamatai megfizetésére kötelezze az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban meghozott 22. sorszámu ítéletében az alperest 2,776.899 Ft tőke és 1,472.586 Ft-nak 1995. augusztus 19-étől járó, valamint 1,304.313 Ft-nak 1996. január 1-

jétől járó kamatai megfizetésére kötelezte, míg a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság a könyvszakértői vélemény alapján találta bizonyítottnak, hogy a felperes 1,472.586 Ft összegű jövedelem-kiesést szenvedett el, az elvágott vezeték könyv szerinti értékének megfelelő 1,304.313 Ft-ot pedig azért ítélte meg, mert nem merült fel a felperes eredmény-kimutatásának valótlan voltára utaló adat.

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, a per főtárgya tekintetében az alperest terhelő marasztalás tőkeösszegét 10,375.213 Ft-ra felemelte, az 1,304.313 Ft tőke részösszeg után járó kamatfizetés kezdő időpontját 1995. augusztus 3-ában határozta meg, és 4,650.000 Ft tőkerész után 1996. január 6-ától, 2,948.314 Ft tőkerész után pedig 1997. március 15-étől járó, késedelmi kamatok megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A jogerős ítélet mindenek előtt azt rögzítette, hogy a felperes jogosult volt csatlakozó fellebbezést előterjeszteni a per főtárgyához tartozó, az elsőfokú bíróság által elutasított igényeivel kapcsolatban.

A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság logikai ellentmondásoktól mentesen állapította meg, hogy a felperes 1995. augusztus 3-a és 31-e között jövedelemcsökkenést szenvedett el. Ezt nem csak a felperes által csatolt megrendelői levelek támasztják alá, hanem az a lényeges tény is, hogy a felperes termelése az írezés technológián alapul, ehhez viszont forró gőzre volt szükség, mely ebben az időszakban hiányzott.

Megalapozottan kötelezte az elsőfokú bíróság az 1,304.313 Ft könyv szerinti érték megfizetésére is az alperest, mert a pakura vezeték elvágásával a pakura energiahordozón alapuló gőzellátási rendszer és gépészeti berendezés használhatatlanná, feleslegessé vált.

Kifejtette a másodfokú bíróság, hogy a felperes vagyonához kétféle hőellátó rendszer tartozott, a pakurás technológián alapuló és az 1992. óta nem használt, távhőszolgáltatáson alapuló gőzvezeték. A felperes számára vagyoncsökkenést jelentett, hogy az előbbi az alperes károkozása miatt használhatatlanná vált és kárként jelentkezett nála az a kiadás is, mely a távhő rendszerre való kényszerű áttérés miatt merült fel. Az átállás felperes számára ténylegesen nem gazdagodást, hanem veszteséget eredményezett, ezért a 4,650.000 Ft felújítási költség megtérítése iránti igény alapos.

A másodfokú bíróság szerint megalapozottan igényelte a felperes a két hőellátási mód költsége közötti különbözetet is az alperestől. A kirendelt műszaki igazságügyi szakértő a két hőellátási mód költségkülönbözetének meghatározásakor valóban becsléssel állapította meg a pakurából előállított hő költségét, de a másodfokú eljárás során becslését megfelelő adatokkal is alátámasztotta. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a 2,948.314 Ft

és járulécai megfizetésére irányuló kereseti kérelmet is megalapozottnak találta.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a keresetet elutasító új határozat meghozatalát kérte. Felülvizsgálati kérelmét az alábbiakkal indokolta:

Az elsőfokú bíróság 23/I. szám alatti végzésével megállapította, hogy az elsőfokú ítéletnek a felperes kereseti kérelmeit elutasító rendelkezése 2007. július 20-án jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság ezt a végzést nem helyezte hatályon kívül. Figyelemmel arra is, hogy az alperes határidőben előterjesztett fellebbezése nem érintette a per fő tárgyát, a "Ptk." 244.§ (1) és (3) bekezdésében írtak értelmében jogszabálysértően állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a felperes jogosult volt csatlakozó fellebbezés előterjesztésére.

A felperes nem bizonyította, hogy termelése valóban lecsökkent volna, hogy a termelés-csökkenés oka a gőz hiánya lett volna. Azt sem igazolta, hogy a kiesett 21 munkanap miatt kötbért kellett volna fizetnie a megrendelőknek. A szakértői vélemény nem tért ki arra, hogy mi indokolta a felperes 1995. évben elért kimagaslóan magas árbevételét. Megalapozatlanul marasztalta tehát a másodfokú bíróság jövedelem-kiesés címén 1,529.575 Ft-ban az alperest.

Alaptalanul kötelezte a másodfokú bíróság 4,650.000 Ft megfizetésére is az alperest, mert az új fűtési rendszer kialakítása miatt a felperest kár nem érte. A csatolt vállalkozási szerződésből nem lehet megállapítani, hogy milyen munkák elvégzésére, milyen ellenérték mellett került sor. Egyébként sem követelhet kártérítést a felperes az alperestől amiatt, mert fel kellett újítania azt a távhővezetékét, melynek karbantartását elmulasztotta, és melyet 1998-ban - a pakura fűtés működési engedélyének lejártakor - egyébként is fel kellett volna újítania. A felperes "... csak az amortizációt számolhatná el mint kárt, ami jelen esetben az ingatlan amortizációjával együtt elszámolható költség lenne". A szakértő is úgy nyilatkozott személyes meghallgatása során, hogy mivel a felperes elszámolta a felújítási költséget, de ugyanakkor aktiválta a tulajdonára fordított felújítást, a vagyoncsökkenés és növekedés különbsége 0 forint.

A pakura rendszer értékvesztése címén előterjesztett 1,304.313 Ft összegű követelés is megalapozatlan. A szakértői vélemény szerint a pakura rendszerrel összefüggésben terven felüli értékcsökkenést számolt el a felperes. Ennek bizonylatát azonban nem adta át a szakértőnek, tehát a felperes lényegében nem bizonyította a kár összegét. Okiratok hiányában azt sem lehet megállapítani, hogy az amortizáció csak a pakura vezetékeket és az olajfűtési rendszert érintette-e, vagy a pakura lefejtéséhez szükséges telephely értékét is. A szakvélemény tehát csak feltételezéseken alapult.

A szakértő becsléssel állapította meg a pakura fűtés működtetésének költségeit, és nem igényelte, hogy a felperes ezzel kapcsolatban okiratokkal alátámasztott adatokat szolgáltatson. A becslésen

alapuló véleményt szakvéleménynek nevezni nem lehet, ezért indítványozta az alperes új szakértő kirendelését, bizonyítási indítványának azonban sem az elsőfokú-, sem a másodfokú bíróság nem adott helyt. Az alperes költségkülönbözetben való marasztalása a "Ptk." 181.§-ába, 388.§-ának (1) és (5) bekezdésébe ütközik.

A késedelmi kamat megfizetésének kezdő időpontját 2005. február 10-ében kellett volna az eljáró bíróságoknak megállapítaniuk, mert ezen időpontot megelőzően a felperes kárigényét nem részletezte. A kamatok megítélésénél egyébként is értékelni kellett volna a felperes perbeli magatartását, tehát, hogy a bizonyításhoz szükséges iratokat csatolni nem tudta, állításait becsléses szakvéleményekkel kívánta igazolni, a bizonyítási indítványok előterjesztése során felróhatóan késedelmes magatartást tanúsított.

A felperes a jogerős ítélet hatályban való fenntartását kérte.

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogszabálysértő.

A felülvizsgálati kérelem több esetben a Ptk. szabályainak megsértésére hivatkozik, ezzel szemben tartalmát tekintve nyilvánvalóan eljárási szabálysértéseket sérelmez.

Az alperes 2007. július 17-én terjesztette elő fellebbezését, melyben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes terjedelmű elutasítását kérte. Az elsőfokú bíróság még a felperes csatlakozó fellebbezésének előterjesztése előtt hozta meg 23/I. számú végzését, melyben a 22. sorszámú ítélet keresetet elutasító rendelkezésének jogerőre emelkedését állapította meg. A részjogerő megállapítására tévesen került sor, mert a Pp. 228.§-ának (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedésére a kellő időben benyújtott csatlakozó fellebbezésnek halasztó hatálya van. A jogerőt megállapító végzés a Pp. 233.§ (3) bekezdés b/ pontja szerint fellebbezéssel nem támadható, ahhoz azonban a bíróság a Pp. 227.§ (2) bekezdése alapján nincsen kötve, azt maga is megváltoztathatja. A másodfokú bíróság a Pp. 254.§ (1) bekezdésére figyelemmel nem sértett eljárási szabályt, amikor a jogerősítő végzést nem bírálta felül. A felperes csatlakozó fellebbezése arra irányult, hogy a másodfokú bíróság az alperes marasztalásának tőkeösszegét 10,432.202 Ft-ra emelje fel és késedelmi kamatokban a csatlakozó fellebbezésben írtak szerint marasztalja az alperest. A Pp. 244.§ (1) bekezdése kizárja a per főtárgyára vonatkozóan csatlakozó fellebbezés előterjesztését akkor, ha a fellebbezés a per főtárgyát nem érinti. Jelen esetben azonban tévesen indult ki a felülvizsgálati kérelem abból, hogy az alperes fellebbezése nem érintette a per főtárgyát, ezért helyesen állapította meg a jogerős ítélet, hogy a felperes jogosult volt csatlakozó fellebbezést előterjeszteni a per főtárgyához tartozó, az elsőfokú bíróság által elutasított kártérítési tételek

vonatkozásában (annak nem volt jelentősége, hogy az alperes fellebbezése más kártérítési tételeket érintett).

Eljárási szabálysértés nélkül jutott a másodfokú bíróság arra a helyes ténybeli következtetésre, hogy a felperes a Ptk. 355.§ (4) bekezdésében írt kártételek bekövetkeztét bizonyította.

Dr. T. P. igazságügyi műszaki szakértő véleményéből egyértelmű, hogy a felperes termelésének elengedhetetlen része a fonalak írezése, enélkül a fonalak feldolgozására nincs lehetőség, a nem írezett fonalak szövésre alkalmatlanok. A szakvélemény azt is állította, hogy a kazánok által termelt gőzt elsősorban az írező gép üzemeltetéséhez használta fel a felperes, és mivel 1995. augusztus 3-a és augusztus 31-e között a felperes már gőzhöz nem jutott, ebben az időszakban a termeléskiesés teljes bizonyossággal fennállt (39. és 51. sorszám alatt csatolt szakvélemények). É. K. igazságügyi könyvszakértő a 29. sorszám alatt csatolt szakvéleményében a rendelkezésre álló iratok alapján egyértelműen megállapította a termeléskiesés és árbevétel kiesés tényét. Három kiemelt vevő megrendelésére vonatkozó adatok és a felperes 1995. évi beszámolójához csatolt eredmény-kimutatás alapján állapította meg az 1995. augusztusi termelés-kiesés miatti árbevétel kiesés összegét és azt, hogy a felperes ebben az időszakban 1,529.575 Ft nyereségtől esett el. Alig tért el ettől az összegtől egy másik számítási módszer alapján kiszámított elmaradt nyereség összege. Mindkét számítás dokumentumokon alapult, a felperes kára mindezek alapján bizonyított. Annak nincs jelentősége, hogy 1994-hez képest 1995-ben miért volt a felperesnek magasabb árbevétele - ez összefügghetett azzal, hogy a felperes a termelést 1994. év folyamán kezdte csak meg - jelentősége annak van, hogy az 1995. második félévi árbevétel a rendelésállomány megléte ellenére visszaesett az 1995. évi első félévéhez képest, aminek oka nyilvánvalóan csak a termelés ellehetetlenülése lehetett.

A felperes a pakura tüzelőanyagon alapuló működőképes hőenergia ellátó rendszere útján tudta biztosítani saját energiatermelésének műszaki feltételeit, és kizárólag az alperes károkozó magatartása miatt kényszerült arra, hogy a T. Rt-vel 1995. július 18-án szerződést kössön gőz távvezetékének felújítása érdekében. A használaton kívüli távhővezeték tekintetében a felperest nem terhelte karbantartási kötelezettség és az sem vonható kétségbe, hogy - károkozás hiányában - 1998-ban sor kerülhetett volna az alperes által megsemmisített pakurás hőellátási rendszer üzemeltetési engedélyének meghosszabbítására. A vállalkozási szerződés a vállalkozási díjat megjelölte, a felperes által leszámlázott összeget a felperes kifizette, az 1,162.500 Ft összegű ÁFA-t visszaigényelte, és a felújított vezeték üzembe helyezése megtörtént. A másodfokú bíróság részletesen megindokolta jogerős ítéletében, hogy a felújításra kifizetett 4,650.000 Ft-ot miért

minősíti kárnak, és ez a megállapítás sem iratellenesnek, sem logikátlannak, sem kirívóan okszerűtlennek nem minősíthető. Hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy az alperes károkozó magatartásával nem csak azt tette lehetetlenné, hogy a felperes saját termelését a számára bevált pakurás hőellátási rendszer útján hosszú távon biztosítsa, hanem attól is megfosztotta a felperest, hogy más fogyasztók felé hőenergiát értékesítsen. Dr. T. P. szakvéleményében egyébként amiatt is állította, hogy az új hőellátási módra való átállás a felperes számára veszteséget jelentett, mert a távhőre való áttéréssel az ellátás biztonsága sem javult, ugyanis az esetleges földgáz-szolgáltatási korlátozás esetén elsőként az ipari üzemek hőellátásának korlátozásával kell számolni.

Az 1,304.313 Ft összegű kárigény megítélésénél a másodfokú bíróság É. K. igazságügyi könyvszakértő szakvéleményét vette figyelembe. Tényként állapította meg a szakértő, hogy a felperes az 1994. december 31-ei állapotot rögzítő "nyilvántartott értékek listájá"-ban a pakura vezetékek 1,304.313 Ft értékkel szerepel, míg az 1995. december 31-ei állapot szerinti listán már nulla forint az értéke. Ebből a szakértő arra következtetett, hogy a számviteli törvény akkori szabályainak megfelelő ún. kötelező terven felüli értékcsökkenés elszámolására került sor. Erre a jogszabály akkor adott lehetőséget, ha a tárgyi eszköz értéke tartósan lecsökkent, feleslegessé vált, vagy megsemmisülés, megrongálódás következtében használhatatlan lett. A szakértő ugyan közölte, hogy a terven felüli értékcsökkenés számviteli bizonylatát, azaz a terven felüli értékcsökkenésre vonatkozó jegyzőkönyvet a felperes bemutatni nem tudta, de a rendelkezésre álló dokumentumok alapján ettől függetlenül egyértelműen megállapíthatónak találta a pakura rendszer értékvesztésének tényét. A szakértő arra is nyilatkozott, hogy az elszámolt értékcsökkenés nem tartalmazta a pakura lefejtéséhez szükséges önálló telephely értékét és azt is állította, hogy a nyilvántartott értékek listája, a főkönyvi kivonat az éves beszámoló alapját képezte, melyet könyvvizsgáló auditált, így nincs ok kételkedni annak valóságtartalmában. Az ezzel kapcsolatos kárigény megalapozatlanságára való hivatkozás mindezekre tekintettel nem helytálló.

Dr. T. P. szakértő valóban becslésre hagyatkozva állapította meg - a két főellátási mód költsége közötti különbség meghatározása céljából - a saját kazánüzemmel és pakura energiahordozóval való hőtermelés költségét. Ez azonban nem jelenti azt, hogy számításaihoz semmiféle dokumentum nem állt volna rendelkezésére. A felperes csatolta 1995. és 1997. közötti időszakra az ún. "energiahordozók felhasználási mérlegét", és egyebek mellett a kazán felügyeleti engedélyt, kazánvizsgálati jegyzőkönyveket és mérési jegyzőkönyvet is. A pakurás hőellátási költségek meghatározásakor figyelembe vette a szakértő a felhasznált pakura

árát, a kazánüzemi segédanyagok árát, a pakura lefejtésénél és a kazánüzemnél beosztott dolgozók bérét, a pakura lefejtő és kazánüzem saját villamos energia felhasználását, valamint mindezek karbantartási költségeit, és az egyes tételekhez kapcsolódó részköltségeket "lekérdezett", tehát ellenőrzött adatok alapján állapította meg becsléssel. Egyetért a Legfelsőbb Bíróság a másodfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a szakértőnek a fellebbezési tárgyaláson tett kiegészítése alapján a szakértői vélemény e vonatkozásban is aggálytalannak, megfelelő adatokkal alátámasztottnak minősült. Dr. T. P. szakértő számításának levezetését elfogadva állapította meg É. K. igazságügyi könyvszakértő, hogy a felperesnek "biztosan felmerült" 1995. szeptember 1-je és 1998. január 26-a között 2,948.314 Ft összegű többletköltsége az új hőellátási módra való áttérés miatt. Az alperesnek a "Ptk." 181.§ (1) bekezdésére - helyesen Pp. 181.§ (1) bekezdésére - való hivatkozásából az következik, hogy az alperes szerint dr. T. P. igazságügyi szakértőnek azért kellett becslésre hagyatkoznia, mert a felperes - arra hivatkozással, hogy az nem áll rendelkezésére - nem szolgáltatott részére adatokat. Amennyiben viszont ez igaz, akkor az alperes által kirendelni kért új szakértőnek is becsült adatokkal kellene dolgoznia. Ezért sem lett volna indokolt tehát az új szakértő kirendelése. Az alperesnek a Ptk., illetve - helyesen - a Pp. 388.§ (1) és (5) bekezdésére való hivatkozását egyébként értelmezni nem lehet.

Fentiekből következően egyetlen kártétel vonatkozásában sem lehet megállapítani, hogy az indoklási kötelezettségének eleget tevő másodfokú bíróság a bizonyítékokat iratellenesen, logikátlanul vagy kirívóan okszerűtlenül értékelte volna, tehát emiatt sem lehet a jogerős ítéletet jogszabálysértőnek tekinteni.

A késedelmi kamatfizetési kötelezettség esedékességének meghatározása során a másodfokú bíróság helyesen alkalmazta a Ptk. 301.§ (1), a 360.§ (1) és (2) bekezdésében írtakat, a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja szempontjából nem volt jelentősége a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott körülményeknek, mert az alperes a károsodás bekövetkeztétől kezdve késedelembe van, a kamatfizetési kötelezettség akkor is beáll, ha a kötelezett a késedelmét kimentí.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az alperes alaptalan felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért köteles viselni saját felmerült felülvizsgálati perköltségét és köteles megfizetni a felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült felülvizsgálati perköltségét, melynek összegét ÁFA-val növelten határozta meg a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270.§ (1) bekezdés, 78.§ (1) bekezdés és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján.

Budapest, 2009. június 16.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s. k. a tanács elnöke,
Dr. Lőrincz Györgyné s. k. előadó-bíró,
Gyöngyös iné Dr. Gyügyei Klára s. k. bíró**

A kiadmány hiteléül:
(Hajdu Mihályné)
bírószági írnok